

Sygn. akt I DO 19/18

## UCHWAŁA

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Piotr Sławomir Niedzielak (przewodniczący)

SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)

Ławnik Joanna Dominiak

Protokolant Justyna Jarocka

w sprawie **P. K.**

prokuratura Prokuratury Rejonowej w K.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu w dniu 20 marca 2019 r.

zażalenia wniesionego przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.

na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym

z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt PK I SD [...], o zezwoleniu na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej,

### **uchwalił:**

1. utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę;
2. kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążyć Skarb Państwa.

## UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 26 kwietnia 2018 r. Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, sygn. akt PK I SD [...] po rozpoznaniu wniosku Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratura Prokuratury Rejonowej w K. - P. K.:

1. na podstawie art. 135 § 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. - P. K. za czyn z art. 177 § 1 k.k.;
2. na podstawie art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r, Prawo o prokuraturze kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Powyższa uchwała została zaskarżona przez prokuratora P. K. w całości. Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. prokurator P. K. zarzucił uchwale:

- obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 135 § 5 i art. 135 § 6 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z art. 313 § 1 k.p.k. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że sąd dyscyplinarny orzeka w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora jedynie na podstawie treści wniosków złożonych przez wnioskodawcę z pominięciem wniosków dowodowych strony przeciwnej i z pominięciem szczegółowej analizy okoliczności wyłączających przestępczość czynu, w tym okoliczności, o których mowa w art. 1 § 2 k.k., a w konsekwencji odstąpieniu w tym zakresie od możliwości przeprowadzenia postępowania dowodowego na co zezwala art. 135 § 6 ustawy poprzez choćby zasięgnięcie uzupełniającej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść w zakresie dotyczącym przyjęcia po stronie prokuratura P. K. w oparciu o zgromadzony w sprawie PK XIV Ds. [...] Prokuratury Krajowej w W. materiał dowodowy uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa w rozumieniu art. 135 § 1 i 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze w zw. z art. 313 § 1 k.p.k. poprzez oparcie się jedynie na niepełnej i niejasnej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków i zeznaniach pokrzywdzonej.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i odmowę zezwolenia na pociągnięcie prokuratora P. K. do odpowiedzialności karnej, ewentualnie

o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu I instancji do ponownego rozpoznania.

### **Sąd Najwyższy Izba Dyscyplinarna zważył, co następuje:**

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Analiza zaskarżonej uchwały przez pryzmat wywodów zawartych w wywiedzionym zażaleniu, w odniesieniu do zebranego materiału dowodowego, nie daje podstaw do podzielenia podniesionych przez skarżącego zarzutów i zakwestionowania ustalenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez prokuratora P. K. przestępstwa, co zgodnie z art. 135 § 5 Prawa o prokuraturze, stanowi jedyną przesłankę zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej. Jakkolwiek pojęcie dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez prokuratora przestępstwa jest pojęciem niedefiniowalnym przez ustawę, to zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sąd dyscyplinarny rozpoznający wniosek nie jest uprawniony do wnikania w ocenę zachowania prokuratora poza granice "podejrzenia" popełnienia przestępstwa, a więc w ocenę spełnienia przedmiotowych i podmiotowych elementów struktury przestępstwa, inaczej mówiąc nie jest uprawniony do przypisania prokuratorowi (nieprzypisania) popełnienia przestępstwa.

Celem postępowania o uchylenie immunitetu, nie jest przesądzenie o odpowiedzialności karnej prokuratora, gdyż jest to materia zastrzeżona do wyłącznej kompetencji sądu w ramach postępowania karnego. Rolą sądu dyscyplinarnego rozstrzygającego w przedmiocie wniosku o uchylenie immunitetu jest ustalenie, czy zgromadzone w dotychczasowym postępowaniu przygotowawczym dowody dostatecznie uzasadniają podejrzenie popełnienia przestępstwa przez prokuratora.

Skarżący opiera swoje zażalenie na twierdzeniu, że wydanie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej może nastąpić dopiero wówczas, gdy stan materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie pozwala na całościową ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Założenie to jest jednak błędne ponieważ na obecnym etapie samo stwierdzenie – na podstawie zebranego materiału dowodowego – możliwości dokonania oceny zachowania obwinionego jako społecznie szkodliwego w stopniu wyższym niż znikomy, pozwala na przyjęcie, że zaistniało dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Nie sposób również zgodzić się z zarzutem, w którym zakwestionowano wiarygodność dowodów na jakich oparł się Sąd I instancji wydając zaskarżoną uchwałę.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 135 § 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. *prawo o prokuraturze* (DZ. U. 2017.1767 t.j. z późn. zm.) sąd

dyscyplinarny orzeka na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę. Tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach może przeprowadzić inne dowody. Sąd Najwyższy podziela w tym przedmiocie stanowisko Sądu I instancji, który w przedmiotowej sprawie nie dostrzegł konieczności uzupełniania materiału dowodowego przedstawionego przez wnioskodawcę.

Z kolei ocena wiarygodności dowodów zgromadzonych na tym etapie postępowania bez wątpienia winna spełniać wymagania stawiane przez art. 7 k.p.k., a więc być przeprowadzona z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Skarżący nie wykazał jednak w zażaleniu, że zarzuty skierowane przeciwko wiarygodności dowodów, na których oparł się Sąd wydając zaskarżoną uchwałę faktycznie zasługują na uwzględnienie. Przeciwnie, analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyklucza aby rozstrzygnięcie dotknięte było błędem w ustaleniach faktycznych i dowodzi, że wywody skarżącego mają wyłącznie charakter czystej polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji, wynikającej z subiektywnych zapatrywań skarżącego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, podjął uchwałę jak na wstępie, jednocześnie orzekając o kosztach postępowania odwoławczego.